

РЕШЕНИЕ

№ 283

гр. Велико Търново, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИАНА РАДЕВА**

при участието на секретаря **СИМОНА ИЛ. БУЗОВА**
като разгледа докладваното от **ДИАНА РАДЕВА** Гражданско дело №
20224110101142 по описа за 2022 година

Ищецът **Н. Л. Н.** твърди, че е работил по трудов договор при ответника до прекратяването на трудовото правоотношение със Заповед № 2/8.03.2021 г. на основание чл.328,ал.,т.12 от КТ. Сочи, че за периода м. декември 2020 г.- м. март 2021 г. работодателят не му е изплатил изцяло трудовото възнаграждение в общ размер от 1369,71 лева, като посочва неплатената част по месеци. Заявява, че се дължи и лихва за забава в общ размер от 158,71 лева, посочена по размер и периоди върху всяка главница. Твърди, че му се дължи и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 8 работни дни в размер на 320 лева. Претендира ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 1369,71 лева, представляваща нетния размер на неиздължените трудови възнаграждения и части от трудови възнаграждения за периода м. декември 2020 г.- 9.03.2021 г. ; сумата от 158,17 лева, представляваща общ размер на мораторна лихва върху главницата от забавата до предявяване на иска и сумата от 320 лева, представляваща неизплатено обезщетение по чл.224,ал.1от К . Претендира законна лихва върху главницата и разноски. В срока за отговор на предявения насрещен иск от ответника го оспорва изцяло, като неоснователен. Твърди, че след едностранна промяна на трудовия договор от страна на работодателя и дадени предписания след проверка на Инспекция по труда работодателят започнал да му плаща

трудовете възнаграждение на две части- по банков път на база осигурителен доход от 700 лева и остатъкът в брой, за което не му бил представян документ. Заявява, че на 8.02.2021 г. при връчване на предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение поискали да подпише декларация за възнагражденията, които е получил по банков път за периода 02.- 12.2020 г., като в края на работния ден му предявили за подпис приложения разходен касов ордер за сумата, която му била доплащана в брой през периода м. февруари .- м. декември 2020 г. и той го подписал. Твърди, че на РКО не е имало поставена датата 7.03.2021 г. и периодът 01.- 03 не е бил записан в документа.Оспорва истинността на документа и иска откриване на производство по чл. 193 от ГПК. Признава, че е получил изцяло трудовото си възнаграждение за м. януари на два транша. Сочи, че задължението на работодателя към него възлиза в общ размер от 1246,07 лева. Моли съда да отхвърли насрещния иск, като неоснователен. Претендира разноски. В съдебно заседание се представлява от пълномощника си адв.М. от ВТАК. Поддържа исковите претенции и изложеното в отговора становище.

Ответникът «Ридор» ЕООД, гр.Велико Търново, чрез пълномощника си адв.Г. от ВТАК е депозирал в срок отговор на исковата молба, с който оспорва изцяло предявените икове, като заявява, че дължимите суми са платени. Не оспорва наличието на трудово правоотношение между страните с изложените от ищеца съществени елементи на трудовия договор, както и прекратяването му. Оспорва останалите фактически твърдения , като сочи, че дължимите суми са платени по банков път на посочените дати, а остатъкът – в брой на 7.03.2021 г. , за което е подписан РКО от 7.03.2021 г. за сумата от 2715,24 лева, като над размер от 1481,65 лева сумата била недължимо платена. Моли съда да отхвърли исковите, като неоснователни. Депозира насрещен иск за 1233,59 лева , като твърди, че са недължимо платени. Претендира разноски. В съдебно заседание чрез пълномощника си поддържа изложеното становище и насрещния иск.

След като се запозна със становищата на страните и обсъди събраните по делото доказателства, съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

Нес се спори между страните, че по силата на трудов договор №1/01.08.2018 г. ищецът е престириал работната си сила при работодателя на

длъжност „ Бояджия стоманени конструкции“ при пълно работно време и срещу договорено основно трудово възнаграждение от 1000 лева плюс 0,6% за всяка година трудов стаж при същия работодател или на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. С предизвестие №0001/от 8.02.2021 г. работникът е уведомен, че трудовото му правоотношение ще бъде прекратено, считано от 8.03.2021 г. на основание чл. 328,ал.1,т.12 от КТ. Предизвестиято е връчено на 8.02.2021 г. Със Заповед № 02/8.03.2021 г. на основание чл. 328,ал.1,т.12 от КТ трудовото правоотношение е прекратено, като в заповедта е отразено дължимо за плащане обезщетение по чл. 224,ал.1 от КТ за 8 работни дни. Заповедта е връчена на 8.03.2021 г. По делото е приложен разходен касов ордер от 7.03.2021 г. издаден от „Ридор“ ЕООД на Н. Л. Н. за сумата от 2715,24 лева , в който е изписано основание „аванс заплата за м. 02-12; 01-03“ и на същия са положени подписи в графите „броил“, съответно „получил“ сумата. Приети са още лично трудово досие на работника, присъствени форми за явяване на работа за м. февруари-декември 2020 г. и м. януари-март 2021 г.; молби и заповеди за отпуск, болничен лист, както и разчетно-платежни ведомости за периода м. януари 2020 г.- м. ноември 2020 г. и потвърждения за плащания на работни заплати от ответника на ищеца за същия период, издадени от „Прокредит Банк“. Разпитаната свидетелка И.а заявява, че работи в ответното дружество като технически сътрудник, впоследствие била съкратена. Излага, че ищецът е получавал пари и по банков път и в брой, като те са му изплащани и от нея и от управителя. Процесният ордер бил съставен от нея като тя изплатила посочената в него сума по изчисления на ищеца, без документи от счетоводството. Когато по-късно направила справка установила, че за периода, който претендирал ищеца чрез Инспекцията по труда –януари или февруари и до края на годината, тези пари вече са му били изплатени , поради което имало някакво надплащане от 1000-1100-1200 лева. Не си спомня дали тя е написала датата 7.03. на ордера и счита, че е възможно цифрите написани в ордера „01-03“ да са изписани в счетоводството , когато са осчетоводявали заплатите. По делото е назначена съдебно-икономическа експертиза. Заключение на вещото лице е, че счетоводството на „Ридор“ ЕООД за периода м. януари-м.март 2021 г. е водено редовно при спазване на изискванията на ЗСч и приложимите счетоводни стандарти. Договореното брутно трудово възнаграждение на

ищеца за м. януари и м. февруари 2021 г. следва да е в размер на 1012 лева на месец, а за м.март 2021 г.- 184 лева за отработени 4 работни дни. Общо – 2208 лева. Дължимото брутно трудово възнаграждение за м. януари 2021 г. е в размер на 760,58 лева и същото е изплатено по банков път на 22.02.2021 г. - 532,41 лева и на 31.03.2021 г.- 228,17 лева. За м. февруари 2021 г. дължимото нетно трудово възнаграждение в размер на 785,29 лева и за м. март 2021 г. дължимото нетно трудово възнаграждение и обезщетение в размер на 502,78 лева, или общо 1288,07 лева са изплатени на 7.03.2021 г. на основание РКО от 7.03.2021 г. за изплатена сума в размер на 2715,24 лева. Дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 400 лева по чл. 224,ал.1 от КТ е изплатено ведно с плащането на трудовите възнаграждения за м. февруари и март 2021 г. съгласно РКО от 7.03.2021 г. Разходният касов ордер от 7.03.2021 г. е отразен в счетоводството на ответника под № 279 на 7.03.2021 г. за м. март 2021 г. като със сумата от 2715,24 лева е кредитирана сметка 501 „Каса“ срещу дебитиране на сметка 421 „Персонал“ , партидата на Н. Л. Н.. По този начин осчетоводяването показва, че част от сумата в размер на 1288,07 лева е отразена като плащане към ищеца. По счетоводни данни и съгласно приложените документи не се установява остатък от неизплатени задължения към ищеца от страна на ответника за работни заплати и обезщетение по чл. 224,ал.1 от КТ. В съдебно заседание вещото лице поддържа заключението си. Заявява, че с процесния РКО от 7.03.2021 г. са покрити задължения към ищеца за част от работна заплата за м. декември 2020 г. , задължение за работна заплата за м. февруари и отработените дни на м.март 2021 г. и обезщетение по чл. 224 от КТ. Отразената сума покрива тези задължения и остава разлика от 1191,59 лева, които са надплатени от работодателя на работника.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 128, т.2 от КТ,вр. с чл.86 от ЗЗД :

Ищецът претендира да му се заплати сумата от 1369,71 лева, която представлява неизплатени трудови възнаграждения и части от трудови възнаграждения за периода м. декември 2020 г.- 9.03.2021 г. в нетен размер, като посочва, че от тази сума сумата от 250,29 лева е трудово възнаграждение за м. декември 2020 г.; сумата от 267,59 лева е трудово възнаграждение за м.

януари 2021 г.; сумата от 571,83 лева е трудово възнаграждение за м. февруари 2021 г. и сумата от 280 лева е трудово възнаграждение за периода 1.03-7.03.2021 г. В отговора на насрещната искова молба ищецът признава, че трудовото му възнаграждение за м. януари 2021 г. му е изплатено изцяло на два транша, като същевременно сочи, че му се дължи сумата от общо 1246,07 лева, от която 30 лева за м. януари 2021 г.; 785,29 лева – за м. февруари 2021 г. и 430,78 лева за м. март 2021 г. Доколкото ищецът не е поискал и не е допуснато изменение на иска по реда на чл.214 от КТ съдът счита, че претенцията следва да се разгледа така, както е предявена в исковата молба. Ищецът навежда, че трудовите му възнаграждения не са изплатени, като твърди, че получената с разходен касов ордер сума касае периода м. февруари – м. декември 2020 г. и представлява доплащане на работната му заплата съобразно предписанията дадени след негова жалба до Инспекция по труда. Изтъква, че трудовото му правоотношение е било изменено без негово съгласие, поради което след предписанието на Инспекцията по труда за този период –м. февруари –м.декември 2020 г. заплата му е изплащана по два начина- по банков път на база осигурителен доход от 700 лева и в брой, като доплащане до пълния размер на възнаграждението. Ищецът оттегли искането си за откриване на производство по оспорване истинността на процесния разходен касов ордер, след като ответникът заяви, че в него са извършени твърдяните дописвания относно датата -7.03.2021 г. и относно периода -,01-03“, поради което няма основание съдът да не цени представения документ, удостоверяващ получаването на сумата от 2715,24 лева, за която ищецът не спори, че я е получил. Спора между страните се свежда до това дали тази сума представлява само доплащане на работна заплата за периода м. февруари-м. декември 2020 г., или включва и дължимите му работни заплати за периода януари- март 2021 г. и обезщетението за неизползван платен годишен отпуск така, както твърди ответника. Установи се, че в действителност в процесния РКО са извършени дописвания, тъй като, когато е бил поднесен за подпис на ищеца в него не е била посочена датата 7.03.2021 г., както и периода- „01-03“. Горното не се отрече от ответника и се доказва и с показанията на св. И.а, изготвила ордера. От заключението на съдебно-икономическата експертиза, прието и неоспорено от страните и кредитирано от съда, като компетентно и обосновано се констатира, че въпреки дописванията направени впоследствие разходния касов ордер е отразен съобразно счетоводните стандарти в

счетоводството на ответното дружество под № 279 от 7.03.2021 г.; счетоводството на дружеството за периода януари-март 2021 г. е водено редовно според Закона за счетоводството и няма никакви основания да се счита, че отразеното в процесния РКО не отговаря на крайните резултати в счетоводната система, напротив. След проверка на счетоводството на ответника вещото лице категорично заключава, че ответникът няма неплатени задължения към ищеца, тъй като дължимите му нетни трудови възнаграждения за м. декември 2020 г. от 235,58 лева и нетни трудови възнаграждения за м. февруари 2021 г. от 785,29 лева и за отработените дни от м. март 2021 г. и обезщетението по чл. 224,ал.1 от КТ общо от 502,78 лева са изплатени с РКО от 7.03.2021 г, а дължимото трудово възнаграждение за м. януари 2021 г. в размер на 760,58 лева в нетен размер е изплатено по банков път на 22.02.2021 г. и на 31.03.2021 г. С оглед горното съдът счита, че ответникът доказва по пътя на пълното и главно доказване изпълнение на задължението си за заплащане на дължимите суми за трудови възнаграждения и обезщетение по чл. 224,ал.1 от КТ , поради което иска за заплащане на сумата от общо 1369,71 лева главница, представляваща неплатени трудови възнаграждения и части от тях за периода м. декември 2020 г.- 9.03.2021 г., ведно със законна лихва от подаване на иска до окончателното изплащане, е неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли.

Относно претенцията за изплащане на обезщетение по чл. 224,ал.1 от КТ в размер на 320 лева, ведно със законна лихва от подаване на иска до окончателното изплащане: От заключението на съдебно-икономическата експертиза се установи, че с РКО от 7.03.2021 г. е изплатено и дължимото обезщетение по чл. 224,ал.1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск от ищеца след прекратяване на трудовото му правоотношение за 8 дни, в брутен размер от 400 лева, поради което иска се явява неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

Относно претенцията за лихва за забава в общ размер от 158,17 лева: Ищецът претендира лихва за забава за периода от забавените плащания до предявяване на иска , съответно в размер на 32,26 лева върху главница от 250,29 лева за м. декември 2020 г., считано от 31.01.2021 г. до 5.05.2022 г.; за 32,41 лева върху главница от 267,59 лева за м. януари 2021 г., считано от 28.02.2021 г. до 5.05.2022 г. ; за 64,33 лева върху главница от 571,83 лева за м. февруари 2021 г. , считано от 31.03.2021 г. до 5.05.2021 г. и за 29,17 лева

върху главница от 280 лева за м. март 2021 г., считано от 30.04.2021 г. до 5.05.2022. При изхода на спора по главния иск съдът счита, че претенцията за лихва за забава е частично основателна. Доколкото в трудовия договор е договорено трудовото възнаграждение да се дължи до края на месеца, следващ месеца на заработката и при извършено плащане за процесния период на 7.03.2021 г. , работодателят е изпаднал в забава при изплащане на трудовото възнаграждение за м. декември 2020 г. за период от 1.02.2021 г. до 6.03.2021 г. върху сумата от 235,58 лева и за м. януари 2021 г. за периода от 1.03.2021 г. до 30.03.2021 г. върху сумата от 228,17 лева. Дължи се лихва за забава в размер на 2,23 лева за м. декември 2020 г. и 1,90 лева за м. януари 2021 г. или общо 4,13 лева, като до този размер и за този период иска е основателен и следва да се уважи, а за разликата от 154,04 лева до пълния предявен размер от общо 158,17 лева и за останалите периоди следва да се отхвърли, като неоснователен.

По насрещния иск с правно основание чл. 55,ал.1, пр. първо от ЗЗД : Ответникът предявява насрещна претенция за сумата от 1233,59 лева, представляваща недължимо платени пари в брой на ищеца с РКО от 7.03.2021 г. Твърди, че с изплатената с ордера сума от 2715,24 лева са погасени задължения към ищеца за трудово възнаграждение и обезщетение в общ размер от 1481,65 лева, а остатъкът от сумата се явява недължимо платена сума, като грешката произтича от това, че сумите са получени от ищеца вместо чрез банкови преводи, в по-голямата си част в брой с едно плащане. Ответникът по насрещния иск от своя страна в отговора си твърди, че иска е неоснователен и че сумите са му дължими, а в писмените си бележки се позовава на разпоредбата на чл. 271,ал.1 от КТ, според която добросъвестно получени суми за трудово възнаграждение и обезщетение от работника може да не се връщат. В действителност от заключението на вещното лице по СИЕ се установи, че след приспадане на дължимите суми на работника за работни заплати и обезщетение по чл. 224,ал.1 от КТ в размер на 1523,65 лева при общо получена в брой сума от 2715,24 лева, сумата от 1191,59 лева се явява надплатена и така е отразена и в счетоводството на ответното дружество. От показанията на св. И.а, които съдът няма основание да не кредитира става ясно, че тя е изплатила сумата като е посочила, че това е аванс към заплати за периода м.02.-м. 12. 2020 г. без обаче да е получила справка от счетоводството и според нея под влияние на ищеца, който заявил, че тази

сума му се дължи. Разпоредбата на чл. 271, ал. 1 от КТ, на която се позовава ищеца постановява, че работникът може да не върне начислени в повече и получени пари за трудово възнаграждение и обезщетение, ако е добросъвестен, като според ал. 2 на същата разпоредба имуществената отговорност за това се понася от виновните длъжностни лица. Трайна е съдебната практика, че при преценката относно добросъвестността на работника определящо е субективното отношение на получателя към основанието за получаване на сумите. Така в Решение № 791 от 17.01.2011 г. по гр. д. № 271/2010 г. на ВКС например е посочено, че за да отпадне задължението му за връщане на сумите, достатъчно е той да е имал съзнанието, че за него съществува правото да ги получи. Добросъвестността се предполага до доказване на противното от този, който твърди, че сумите са получени без основание, тоест, при недобросъвестно поведение. Съдът счита, че в конкретния случай работникът е съзнавал, че получава суми за трудово възнаграждение, които не са му дължими. Това е така, защото самият ищец в отговора на насрещния иск сочи, че след като е сезирал Инспекцията по труда за извършено нарушение от страна на работодателя относно уговорено непълно работно време и заплата от 700 лева, без той да е подписвал допълнително споразумение за това и същото е констатирано от контролните органи, на работодателя е дадено предписание да доначисли във ведомост за заплати разликата до пълния размер от договореното възнаграждение с трудовия договор от м. февруари 2020 г. до м. ноември 2020 г. в срок до 1.03.2021 г. Ищецът е получил писмото от Инспекцията по труда с изх. № 21007666/16.02.2021 г. Той сам сочи, че от м. февруари 2020 г. работодателят е започнал да плаща трудовото му възнаграждение по банков път на база осигурителен доход от 700 лева, а останалото му е плащал в брой. Самият ищец заявява, че доплащането се е извършвало доброволно от работодателя след приключване на всеки месец в брой, но без да му е предявяван документ и без той да се подписва за тези суми. От представените преводни нареждания от „Прокредит Банк“ за периода м. февруари – м. ноември 2020 г. се установява, че в действителност на работника са превеждани по банков път част от трудовите възнаграждения, а до пълния размер той е получавал сумите в брой. Факт, който ищецът не отрича не само в отговора на насрещния иск, но и в проведеното съдебно заседание на 18.11.2022 г., когато процесуалният му представител заявява, че за доплащането извършено в брой

след приключване на всеки месец той не се е подписвал на никакъв документ. Представените разчетно-платежни ведомости за периода, от които се виждат двата начина на плащане- по банков път и в брой вероятно са съставени в изпълнение на предписанията на контролния орган, но доколкото върху тях е положен подпис на получил сумата, който подпис не е оспорен по съответния процесуален ред, чрез тях съдът приема за доказано, че работникът е получил отразените суми в брой за съответния месец. Подписвайки се под РКО от 7.03.2021 г., след като е подписал декларация на 8.02.2021 г. , че е получил суми за работни заплати за периода м. февруари-м. декември 2020 г. по банков път и при получавана разлика до пълния размер на заплатата в брой / изключая м. декември 2020 г./ работникът според съда е имал ясното съзнание, че получава повече пари, отколкото му се дължат. Същият е бил недобросъвестен и недобросъвестността му се доказва не само от представените писмени документи, но и от направените от самия него признания. По тези съображения съдът счита, че липсва основание за получаване на сумата от 1191,59 лева , поради което същата подлежи на връщане. Иска е основателен и доказан до този размер, като за разликата до пълния предявен размер от 1233,59 лева, именно за 42 лева следва да се отхвърли. Законна лихва върху сумата от предявяване на иска до окончателното изплащане не е претендирана от ищеца по насрещния иск и същата не попада в приложното поле на чл. 214 от ГПК, поради съдът не дължи произнасяне в тази насока.

По разноските:

На основание чл. 78,ал.1 от ГПК на ищцата следва да се присъдят разноски съобразно уважената част от исковите претенции възлизащи на 1,67 лева за заплатено адвокатско възнаграждение и разноски съобразно отхвърлената част от насрещния иск възлизащи в размер на 10,21 лева, или общо 11,87 лева.

На основание чл.78,ал.3 от ГПК на ответника следва да се присъдят разноски съобразно отхвърлената част на исковите претенции възлизащи на 698,43 лева за адвокатско възнаграждение и депозит за вещо лице и разноски съобразно уважената част от насрещния иск възлизащи на 386,38 лева за адвокатско възнаграждение и депозит за вещо лице / депозитът от 200 лева е разделен поравно при изчисление на разноските по главния и насрещния иск/.

Ответникът следва да заплати ДТ върху уважената част от исковите претенции в размер на 50 лева на основание чл. 78,ал.6 от ГПК, вр. с чл.1 от Тарифа за ДТ, които се събират от съдилищата по ГПК / 4%, но не по-малко от 50 лева/ .

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Н. Л. Н. с ЕГН ***** от гр.*** с правно основание чл. 128,т.2 от КТ, вр. с чл. 86 от ЗЗД за заплащане на сумата от 1369,71 / хиляда триста шестдесет и девет лева и 71 ст./ главница, представляваща неплатени трудови възнаграждения и части от тях за периода м. декември 2020 г.- 9.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на иска до окончателното изплащане, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА "РИДОР" ЕООД с ЕИК 200981046, седалище и адрес на управление гр.Велико Търново, ул.“ Мария Габровска“ № 6, вх.Ж,ет.1,ап.4 по иск с правно основание чл.86 от ЗЗД ДА ЗАПЛАТИ на Н. Л. Н. с ЕГН ***** от гр.**** сумата от общо 4,13 / четири лева и 13 ст./ лихва за забава за периода от 1.02.2021 г. до 6.03.2021 г. върху сумата от 235,58 лева и за периода от 1.03.2021 г. до 30.03.2021 г. върху сумата от 228,17 лева., като за разликата от 154,04 / сто петдесет и четири лева и 4 ст./ до пълния предявен размер от общо 158,17 / сто петдесет и осем лева и 17 ст./ и за останалите периоди ОТХВЪРЛЯ иска, като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ иска на Н. Л. Н. с ЕГН ***** от гр. *** с правно основание чл. 224,ал.1 от КТ срещу "РИДОР" ЕООД с ЕИК 200981046, седалище и адрес на управление гр.Велико Търново, ул.“ Мария Габровска“ № 6, вх.Ж,ет.1,ап.4 за сумата от 320 / триста и двадесет/ лева, представляваща неплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск,ведно със законна лихва от подаване на иска до окончателното изплащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА Н. Л. Н. с ЕГН ***** от гр.*** по насрещен иск с

правно основание чл. 55,ал.1,пр.първо от ЗЗД ДА ЗАПЛАТИ на "РИДОР" ЕООД с ЕИК 200981046, седалище и адрес на управление гр.Велико Търново, ул. " Мария Габровска" № 6, вх.Ж,ет.1,ап.4 сумата от 1191,59 / хиляда сто деветдесет и един лева и 59 ст./ главница, представляваща платена без основание сума , като за разликата до пълния предявен размер от 1233,59 / хиляда двеста тридесет и три лева и 59 ст./ , именно за 42 / четиридесет и два/ лева, ОТХВЪРЛЯ иска, като неоснователен.

ОСЪЖДА "РИДОР" ЕООД с ЕИК 200981046, седалище и адрес на управление гр.Велико Търново, ул." Мария Габровска" № 6, вх.Ж,ет.1,ап.4 ДА ЗАПЛАТИ на Н. Л. Н. с ЕГН ***** от гр. *** сумата от 11,87 / единадесет лева и 87 ст./ направени по делото разноски.

ОСЪЖДА Н. Л. Н. с ЕГН ***** от гр. *** ДА ЗАПЛАТИ на "РИДОР" ЕООД с ЕИК 200981046, седалище и адрес на управление гр.Велико Търново, ул." Мария Габровска" № 6, вх.Ж,ет.1,ап.4 сумата от 1084,81 / хиляда осемдесет и четири лева и 81 ст./ направени по делото разноски.

ОСЪЖДА "РИДОР" ЕООД с ЕИК 200981046, седалище и адрес на управление гр.Велико Търново, ул." Мария Габровска" № 6, вх.Ж,ет.1,ап.4 ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВТРС държавна такса в размер на 50 / петдесет/ лева, ведно с 5/пет/ лева такса при служебно издаване на изпълнителен лист

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Велико Търново в двуседмичен срок от съобщението до страните, чрез ВТРС.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____